

РЕШЕНИЕ

№ 769

гр. София, 30.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Д.а Борисова

Членове: Милен М.
ИРИНА СТ. СТОЕВА

при участието на секретаря Татяна Ив. Асенова
в присъствието на прокурора Р. Ст. И.
като разглежда докладваното от Д.а Борисова Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20221100602507 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по въззивна жалба на адвокат А. Д.-К., АК Стара Загора, редовно упълномощен процесуален представител на подсъдимия Д. Б. Ф. и по въззивна жалба на адвокат А. К., АК Враца, редовно упълномощен процесуален представител на подсъдимия Д. Б. Ф., срещу присъда от 27.05.2022 г., постановена по нохд № 12700/2021 г. по описа на СРС, НО, 111 състав, с която подсъдимите Д. Б. Ф. и Д. Б. Ф. са признати за виновни в извършено от тях престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 4, пр. 3 и т. 12, вр. с чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 130, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 НК за това, че на 28.09.2020 г., около 15:00 ч., в гр. София, на бул. „Цариградско шосе“, преди отбивката за кв. „Горубляне“, срещу официалното представителство на марка „Тойота“, в съучастие, като извършители помежду си, причинили на повече от едно лице телесна повреда, а именно чрез нанасяне на удари с ръце и крака в областта на тялото и главата на С.М.М. му причинили средна телесна повреда, изразяваща се в черепно - мозъчна травма с кръвоизлив под меките мозъчни обвивки и контузия на мозъка, довело и до

изпадане в безсъзнателно състояние с падане на корена на езика, водещо до затрудняване на дишането, които увреждания реализират медикобиологичният квалифициращ признак разстройство на здравето, временно опасно за живота и чрез нанасяне на удари с ръце и крака в областта на тялото и главата на И..М. М. му причинили лека телесна повреда, изразяваща се в закрито счупване на носните костици, травматичен кръвоизлив от носа, охлузвания и кръвонасядания, които увреждания реализират медикобиологичният квалифициращ признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота, като деянието е извършено по хулигански подбуди - на публично място и при липса на конкретен мотив във взаимоотношенията със С.М.М. и И..М. М. и без конкретни провокации от тяхна страна, при демонстрация на безнаказаност и пренебрежение на установените от закона правила, които закрият добрите нрави в обществото, поради което и при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК ги е осъдил като на всеки един от тях е наложил наказание „лишаване от свобода“ в размер на 1 /една/ година, изпълнението на което е отложено за изпитателен срок от 3 /три/ години на основание чл. 66, ал. 1 НК.

С депозираните въззивни жалби от адвокат Д.-К. и от адвокат А. К. се твърди, че постановената от първия съд присъда е незаконосъобразна, неясна и неправилна във всичките ѝ части. Посочва, че с обжалваната присъда, първият съд е признал за невиновен и е оправдал подсъдимия Д. Б. Ф., както и подсъдимия Д. Б. Ф. по повдигнатото на всеки един от тях обвинение за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. с чл. 130, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 НК.

С въззивните жалби не се иска събиране на нови доказателства.

С определение, постановено по реда на чл.327 НПК, въззивният съдебен състав е приел, че за правилното решаване на делото не се налага провеждане на възивно съдебно следствие чрез събиране на нови доказателства и разпит на подсъдимите, свидетели и вещи лица.

Процесуалният представител на подсъдимия Д. Б. Ф., редовно упълномощения по делото адвокат Д.-К. моли съда да уважи подадена въззивна жалба и да отмени присъдата на първия съд, като твърди, че е постановена в нарушение на чл. 13, чл. 14, чл. 107, ал. 3, чл. 304 и чл. 305, ал. 3 НПК, т.к. от страна на първия съд е предприет тенденциозен подход към

доказателствата; липсва обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото; игнорирани са доказателства, водещи до оправдаване на подсъдимия, а също така не са изпълнени изискванията на чл. 305 ал. 3 НПК предвид наличието на противоречия в събраните по делото гласни доказателствени средства. Счита, че деянието не е извършено по хулигански подбуди, а е имало причина и това са били самите пострадали, т.к. те са били инициаторите на конфликта и са довели до степен, такава, за да се стигне до ситуацията, до която се е стигнало, а не подсъдимите. Твърди още, че от доказателствата по делото може да се направи извод, че не подсъдимите, а пострадалите са тръгнали и са нападнали подсъдимите. Алтернативно се моли, присъдата постановена от първия съд да бъде изменена и да бъде приложен закон за по-леко наказуемото престъпление.

Процесуалният представител на подсъдимия Д. Б. Ф., редовно упълномощения по делото адвокат К. твърди, че в хода на съдебното следствие пред първата инстанция са се събрали достатъчно доказателства, които не са анализирани в мотивната част на присъдата, който пропуск счита, че води до немотивираност на осъдителната присъда. На последно място счита, че в постановената присъда, първият съд не е направил необходимото за да разграничи личната отговорност на подсъдимите. Защитата счита, че изложените в мотивната част на присъдата аргументи от страна на първия съд затова, че подсъдимия Д. Ф. е подсъдимият, който е нанесъл физически удар спрямо свидетеля С. М., вследствие на което му е причинил средната телесна повреда не почиват на събраните в хода на досъдебното производство, така и в съдебното следствие пред първата инстанция доказателства. Твърди, че са налице противоречия между показанията на разпитаните по делото свидетели, т.к. нито един от тях не посочва категорично подсъдимия Д. Ф. като лицето, което е нанесло или не е нанесло удара спрямо свидетеля С. М.. Моли съда да отмени атакуваната присъда. Алтернативно се моли, въззивният съд да изключи хулиганските подбуди при извършване на деянието от страна на подсъдимия Д. Ф. в случай, че го намери за виновен, както и да прецени тежестта на престъплението, с оглед на извършените от него действия.

В хода на съдебно производство пред въззивната инстанция, представителят на СГП счита постановената от районния съд присъда за правилна и законосъобразна и моли да бъде потвърдена. Държавният обвинител намира изложените от защита доводи, за наличие на противоречия

в постановената присъда, за неоснователни. Според прокурора, от страна на първият съд са обсъдени подробно всички събрани в хода на досъдебното производство и съдебното следствие доказателства, включително и противоречията между тях, чрез проведени очни ставки. Счита, че всички факти и обстоятелства са били категорично и правилно изяснени от първоинстанционния съд. Твърди, че в мотивите към присъдата на първия съд няма разминаване, няма неоснователно приемане на факти, за които не са събрани доказателства. В заключение прокурора намира, че наложеното на двамата подсъдими наказание е справедливо, поради което моли първоинстанционната присъда да бъде потвърдена изцяло.

Подсъдимият Д. Ф. поддържа казаното от своя адвокат.

Подсъдимият Д. Ф. поддържа тезата на своя защитник.

В своята последна дума, предоставена на основание чл. 333, ал. 2 НПК, подсъдимият Д. Ф. моли да бъде оправдан.

В своята последна дума, предоставена на основание чл. 333, ал. 2 НПК, подсъдимият Д. Ф. желае да бъде оправдан по всички обвинения.

Софийски градски съд след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и като извърши цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 314 НПК констатира, че от страна на първостепенният съд са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 3, т.1 НПК, които са от категорията на абсолютните и за които съдът е длъжен служебно да следи. С тяхното допускане се нарушават и ограничават права на страни в наказателния процес - на подсъдимите, на пострадалите, а също и на прокуратурата, поради което са неотстраними от въззивния съд. Така допуснатите съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1 НПК са основание за отмяна на първоинстанционната присъда на основание чл. 335, ал. 2 НПК. Тези процесуални нарушения са отстраними при новото разглеждане на делото от първия съд, с което ще се гарантира правото на страните да защитят своите права и интереси пълноценно пред инстанциите по същество на правния спор, очертан чрез внесения в съда обвинителен акт от прокуратурата.

На първо място, въззивният съд запознавайки се с постановената от първият съд присъда, която е предмет на въззивна проверка констатира

налично в нея вътрешно противоречие. Това е така, защото след като с внесения в съда обвинителен акт е повдигнато обвинение на подсъдимия Д. Ф. за извършени от него две отделни престъпления - по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. с чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 НК и по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. с чл. 130, ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 НК и на подсъдимия Д. Ф. за извършени от него две отделни престъпления - по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. с чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 НК и по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. с чл. 130, ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 НК, то със своя краен съдебен акт, първият съд е признал за виновни двамата подсъдими за извършено от тях едно престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 4, пр. 3 и т. 12, вр. с чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 130, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 НК и ги е оправдал в извършване на престъплението с правна квалификация по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. с чл. 130, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 НК. При този процесуален подход възприет от първия съд се възпрепятства точното и ясно установяване, както на вътрешното съдийско убеждение на този съд, така и на волята му по възприетата правна квалификация на престъплението, за което всеки един от двамата подсъдими е признат за виновен. В тази връзка, въззивният съд констатира, че неяснотата във волята на първия съд произтича от това, че от този съд е постановен, както осъдителен, така и оправдателен съдебен акт за извършени на инкриминираната дата, час и място и при един и същ механизъм травматични увреждания на пострадалия свидетел И..М. М., довели до реализиране на медикобиологичния признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота по смисъла на чл. 130, ал. 1 НК. Това е така, защото от съдържанието на първоинстанционната присъда се установява, че първият съд е постановил, както осъдителен за двамата подсъдими диспозитив посочвайки, че същите „...чрез нанасяне на удари с ръце и крака в областта на тялото и главата на И..М. М. му причинили лека телесна повреда, изразяваща се в закрито счупване на носните костици, травматичен кръвоизлив от носа, охлузвания и кръвонасядания, които увреждания реализират медикобиологичният квалифициращ признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота...“, така и оправдателен диспозитив по отношение на двамата подсъдими със следния текст „...чрез нанасяне на удари с ръце и крака в областта на тялото и главата на И..М. М. му причинили лека телесна повреда, изразяваща се в закрито счупване на носните костици, травматичен

кръвоизлив от носа, охлузвания и кръвонасядания, които увреждания реализират медикобиологичният квалифициращ признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота...“. Това вътрешно противоречие и неяснота във волята на първия съд, в постановената от него присъда, не може да бъде отстранено или санирано в хода на едно въззивно съдебно следствие, защото би се подменила волята на първата инстанция по отношение на установените от нея факти, а оттам и страните биха били лишени от една инстанция по същество на спора. Ето защо и волята на първия съд по фактите устава неясна при така констатираното противоречие.

На следващо място, от страна на въззивния съд, се констатира и друг процесуален недостатък в обжалваната присъда, постановена от първият съд, който е свързан с квалифициращия признак на инкриминираната по отношение на двамата подсъдими престъпна дейтелност - по хулигански подбуди. Тук отново остава неясна волята на първия съд изразена чрез крайния съдебен акт при реализиране на квалифициращия признак на престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12 НК спрямо свидетеля И..М., а именно по хулигански подбуди, за който двамата подсъдими са както осъдени, така и оправдани. По същия начин в тази част на обжалваната присъда стои и въпроса с приложението на чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 НК, защото двамата подсъдими за посочената форма на съучастие, като извършители, от една страна са осъдени от първия съд, а в оправдателния диспозитив са били оправдани за същата форма на съучастие. Ето защо и при установяване на точната воля на първият съд, в частта в която този съд е постановил присъда, с която е осъдил и оправдал едновременно двамата подсъдими за един и същ квалифициращ признак от състава на вмененото им обвинение и за една и съща форма на съучастие, то отново волята му е неясна и вътрешно противоречива, с което се засягат правата на страните в процеса, а самото процесуално нарушение е съществено по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1 НПК, което не може да бъде отстранено от въззивния съд.

Въззивният съд констатира още, че от страна на първият съд е изменено повдигнатото първоначално на двамата подсъдими обвинение, като към първоначално повдигнатото им такова по чл. 131, ал. 1, т. 4, пр. 3 и т. 12, вр. с чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 130, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 НК е добавен още един квалифициращ признак или този по т. 4 на чл. 131, ал. 1 НК, за който двамата подсъдими не са се защитавали в хода на досъдебното

производство, а и в хода на първоинстанционното съдебно следствие, доколкото от страна на държавния обвинител липсва искане за реализиране на института на изменение на обвинението по реда на чл. 287, ал. 1 НПК. Действително, няма пречка престъплението да бъде преквалифицирано с крайния съдебен акт от страна на първата съдебна инстанция, когато се касае за същото еднакво или по-леко наказуемо престъпление, но този процесуален подход може да бъде упражнен от решаващия съд само и единствено в случай, че в обстоятелствената част на обвинителния акт се съдържат факти и обстоятелства, които могат от обективна страна да се субсумират и под новия състав на престъпление. Настоящият случай определено не е такъв предвид спецификата, начина и механизма на извършване на конкретното деяние от всеки един от двамата подсъдими, за което липсва обвинение. В тази връзка въззивният съд констатира и налично противоречие в мотивите изготвени от първия съд затова, защото този съд вместо да извърши необходимия анализ на събраните гласни доказателствени средства на оформилите се две групи гласни доказателствени източници, то се е задоволил да преразкаже дадените от свидетели И..М. и С. М. показания в хода на досъдебното производство и съдебно следствие, но не и да ги обсъди поотделно и съпостави с останалите събрани по делото доказателствени източници в съгласие с разпоредбата на чл. 305, ал. 3, изр. 2 НПК.

На следващо място остават неясни мотивите на първия съд в частта, в която същия обсъжда съображенията при които е счел, че следва да оправдае двамата подсъдими в извършване на престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. с чл. 130, ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 НК. Вярно е, че за съставомерността на престъплението определящо значение има по-тежкия вредоносен резултат при защитаваните обществени отношения, свързани с причиняване на телесна повреда на едно лице, като тежката телесна повреда поглъща по-леката или както е в случая средната телесна повреда поглъща леката такава, в който смисъл е Постановление на Пленума на ВС № 3/1979 г., но и в този случай за да намери приложение същото, отново следва да се изхожда от установената по делото фактическа обстановка, която следва да се изясни чрез средствата и способите предвидени по реда на НПК, каквато липсва. Това е така, защото както вече се посочи по-горе, от мотивите на първоинстанционния съд не става ясна волята му за оправдаването на двамата подсъдими в извършване на престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. с чл.

130, ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 НК, защото същите са, както осъдени за причинената лека телесна повреда на свидетеля И..М., така и за същата са оправдани. Още повече за да обоснове нуждата от преквалификация на престъплението в едно такова извършено от двамата подсъдими престъпление, контролираният съд се позовава и на неправилна правна квалификация, посочвайки чл. 131, ал. 1, т. 3 НК, с което е налице допуснато противоречие между мотиви и диспозитив.

Всички констатирани по-горе процесуални нарушения, допуснати от първия съд не дават възможност на въззивния съд с оглед правомощията, които са му дадени от законодателя с разпоредбата на чл. 316 НПК да установи нови фактически положения. В конкретния случай, ако въззивния съд го стори, би подменил, от една страна, обвинителната воля на прокурора, която той е изразил в съставения и внесен в съда обвинителен акт, с който е повдигнато обвинение за извършени престъпления на двамата подсъдими. От друга страна, биха се засегнали недопустимо и съществено правата на подсъдимите, пострадалите и прокуратурата, в случай на постановяване на нов съдебен акт при неизяснена фактическа обстановка от първия съд и по този начин тези страни биха били лишени, както се каза вече, и от възможността да защитят своите права и интереси пред една инстанция по фактите. Отделно от казаното до момента, според въззивният съд не е даден отговор, от страна на контролираната съдебна инстанция, и на основни въпроси на обвинението, свързани с обективната страна на престъплението, които по своя характер имат съществено значение за изхода на делото, свързани с механизма на причиняване на процесните телесни повреди. В тази връзка следва да се обърне внимание на първия съд, че съдебно медицинската експертиза не е доказателствено средство, а способ на доказване, чрез който по експертен път се изясняват правно значими за предмета на делото обстоятелства, посредством знанията, уменията, квалификацията и професионалният опит на вещите лица, които са я изготвили. Чрез експертното заключение на вещите лица се извършва проверка на фактическите обстоятелства по делото, а не се създават факти. Така в този смисъл няма как представено по делото експертно заключение да се потвърждава от останалите доказателствени средства, както и от приложено в последното съдебно заседание медицинско удостоверение, издадено от невролог във Виенска болница по отношение на свидетеля С. М., защото последното не е

било обект на проверка по експертен път.

Дали в процесния случай е налице афект за двамата подсъдими или не, отново не може да се установи от мотивите на първия съд затова, защото и при решаване на този съществен за наказателното производство въпрос от страна на контролирания съд е налице противоречие, при което не е даден убедителен отговор, т.к. не е ясно какво приема за установено първия съд в тази насока.

Дори прави впечатление, че първият съд вместо да извърши анализ на събраните пред него гласни доказателствени средства, той дословно в някои части ги е пресъздал в своите мотиви, с което е влязъл в противоречие с разбирането на процесуалната разпоредба на чл. 305, ал. 3 НПК, за анализ на доказателствения материал.

В заключение на всичко изложено, въззивният съд намира, че така допуснатите нарушения на процесуалните правила от контролираната съдебна инстанция, гарантиращи правилността при формиране на вътрешното съдийско убеждение на тази инстанция са нарушени правата на всички страни в наказателното производство. Допуснатите процесуални пороци са абсолютни процесуални нарушения, водещи до отмяна на първостепенния съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане на същия съд, но от друг съдебен състав от стадия на разпоредителното заседание.

Водим от изложеното и на основание чл. 348, ал. 3, т. 1, във вр. с чл. 335, ал. 2 НПК, Софийски градски съд, НО, XIII въззивен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло присъда от 27.05.2022 г., постановена по нохд № 12700/2021 г. по описа на СРС, НО, 111 състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане на друг състав при същия съд от стадия на разпоредителното заседание.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____